

Sekalaisia säkeitä

115. Hellästi, varovasti heittäkää multaa,
Isän (äidin) arkulle, siellä on kultaa.

116. Kädet ahkerat
vuoksemme uurastaneet,
lepoon iäiseen ovat vaipuneet.

117. Sinä ansaitset
kiitokset kauneimmat,
ikilevon pyhän ja rauhaisan.

118. Sä nukuit. Sinut kannoin
mä valoon korkeaan.

119. Sun Jumalalle annoimme
- emme multaan kirkkomaan-.

120. Niin lyhyt oli onnemme latu,
niin kaunis kuin kaunein satu
vain muistot ja rakkaus jäljellä on
ja rakkaus sammumaton.

121. Hetkenä illan keväisen hiljeni
sydän kultainen. Lähtösi vaikeaa
kestää on, surumme suuri ja sanaton.
Lohtuna muistot rakkaat.

122. Murtuu elon siteet, kaikki häviää.
Muiston kauniit kiteet, vain pysyviksi jää.

123. Kun ikuisuuden kutsu soi,
ei ihmiskäsi mitään voi.

124. Päivät kirkkaat,
päivät kyyneleiset siunaa Herra.

125. Elämä ja kuolema ovat yhtä
Niin kuin joki ja meri ovat yhtä.

126. Tyynesti kestit tuskien taakan,
uuvuit, kun sairaus voimasi vei.

127. Kun käy kuolemaan
Rauhaan silloin mennä saan.

128. Kaikk' on niin hiljaa mun ympärillään
kaikk' on niin hellää ja hyvää.
Kukat suuret mun aukeavat sydämessään
ja tuoksuvat rauhaa syvää.

129. Koskaan en vois palkita
mitä sulta saanut oon.
Herra kerran taivaassa
rakkautes palkitkoon.

130. Ylitse kaikkien kyynelien
tuhat muistoa meitä lohduttaa.
Ne tallessa päivien menneiden
- tuhat muistoa kultaakin kalliimpaa.

131. Askeleet pienet arkana käy,
missä on pappi, ei pappaa näy.

132. Ylistys, kiitos iäinen
Karitsa, nyt jo sulle,
kunnia suuri, riemuinen,
kun portti aukes mulle.

133. Me tiedämme, sinun on parempi näin.
Kivut poissa, tuskat takana päin.
Suo anteeksi silti kyyneleet nää,
ne rakkautta on ja ikävää.

134. Niin äkkiä lähdit luotamme pois,
on niin kuin unta se vieläkin ois.
Ei läheinen arvaa, ei silmä nää,
miten lähellä onkaan määränpää.
Joka päivä voi olla viimeinen,
joka hyvästijättö ikuinen.

135. Suru on suuri, on kyyneleitä,
mummu loistathan meille tähtenä Taivaan.

136. Jäi tyhjäksi polkusi kotimme tiellä,
voi miten toivoimme sinun toipuvan vielä.
Mutta et jaksanut enää kestää,
sun lähtöäs emme voineet estää.

137. Ei auttanut apu maallinen,
ei rakkaus, rukous läheisten.
Itkien kaipaamme hiljaa.

138. Ei pihalla enää kulkijaa,
Vain kodissa muistot asustaa.
Me katsomme jälkiä kättesi töiden
Kiittäen, kaivaten, ikävöiden.

139. Taivaan isän huomassa,
enkeleiden helmassa,
lepää rauhassa.

140. Ei ollut lapsonen tänne luotu
maailman virtojen vietäviin,
vain taivaan lainaksi meille suotu,
ja siksi muuttikin taivaisiin.

141. Ei elämä pääty kuolemaan,
vaan vaihtuu uuteen parempaan.

142. Jäi ahkera työsi muistoksi meille,
hyvän sydämesi ohjeet elämän teille.
Sä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt, vaan kaikkesi annoit.

143. Kesäiset puut humiskaa hiljaa,
haudalla nukkujan.
Hän lähti kauneimmillaan
kun kesä kukkaan aukes.

144. Elon illan myötä sun matkas
päätyi ja uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen
on rauha sydämessä nukkuneen.

145. Kun Luoja niittää kypsää viljaa,
ovat tähkät viljan aitoa kultaa.
Kimallus tähkien taivaalla tähtinä loistaa,
valaisten meille tietä kohti Luojan puutarhaa.

146. Hän kutsuu luokseen,
ken vaivoin taakkaa kantaa.
Hän väsynyttä virvoittaa,
Hän armahtaa ja rauhansa hän antaa.

147. Kun Luojamme niittää
kypsää viljaa
ja noutaa matkaaajan väsyneen,
kun sydän lämpöinen
sammuu hiljaa,
oisko aihetta muuhun kuin kiitokseen.

148. Niin väsyneenä loppumatkan kuljit,
uneen rauhaisaan sä silmäsi suljit.
Ei yllättäen, mutta äkkiä kuitenkin,
hiljeni sydän kultainen.
Muisto kaunis voimaa antaa,
Surun raskaan hiljaa kantaa.